

Oh wõtta mind, kus ellan ja kus ligun, ka
So ommade hulka arwata. Te mindki Sin-
no süddame kuiuks; te mindki ühheks Sinno
armo riistaks, ja Ommaks läewarreaks, mis-
ga head wõttad tehja Omma kalli hingedele
ja nende peäle hallastada. Ja iggas paikas
wõtta hingesid walmistada Ommale, mis on
waestele So assemel.

Kuida monni wihamelelinne wah-
hest saab häbbenema.

Ühhel mehhel, kes olli tõeggere ja kaunis
idemelelinne, agga kes teigewähhemast asjast,
mis et olnud ta mele pärrast, kohhe äkkilisjeks
sai ja wihasjeks, olli üks moistlik ja wagga
naene. Temma küs tahtis omma meest hea me-
ga teiseks ja nuttis mittoford küs ilma temma
näägematta, kui mehhe meel jo jälle monne
tüüja asja pärrast pahhaks saud. Ka mees

armastas naest wägga ja ütles mittoford, et
hea melega ka omma ello temma eest küs tah-
haks anda. Sure hõlega ka püdis naene om-
ma meest tassasema mele peäle jata. Temma
rakis talle mitmest abbiellorahwast, kel wägga
armas ello, ja ei lausund ennami sanna, mis
kui ühheks tunnistusseks olli, et ei olnud nende
luggu nenda. Sallaja püdis mitmesuggust rõ-
mo tehha mehhele, ja ei teadnud mees, mis pärr-
rast naene nenda pididi teggema. Agga wiimaks
onimeti sai arro, et naene tahtis et pididi om-
mast pahhast wiisist häbbenema ja tassase wais-
mo läbbi ennami temma sarnatsjeks sama. Nae-
ne läks nüüd mehhe melest weel agga sedda
armsamaks, ja mees agga püdis parreminne en-
nast waiwata. Sei ta ühhel korral wihasjeks;
agga tassase waimoga ütles naene kohhe tem-
ma wasto: armas mees, jätta tänna omma
wiha jälle. Sul on ehk wahhest digus wi-
hane olla, selle asja pärrast; agga onimeti
kardan wägga, et ep olle tänna wahhest hea
so terwisele. Sa ehk wiitsid ärrasurra ja